

LUMINA DE PE CĂRARE

Transcrisă de Mabel Collins
sub dictarea maestrului Hilarion

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

Dinasty Books Proeditură și Tipografie
București, 2020

AVERTISMENT.....	5
I. PATRU AFORISME PRELIMINARE.....	7
II. AFORISME PRELIMINARE.....	19
COMENTARII LA AFORISME.....	29
ANEXĂ	
Karma	65
Întrebări și răspunsuri.....	69

Înainte ca ochii să poată vedea, trebuie
să fi devenit inaccesibili lacrimilor.

Înainte ca urechea să poată auzi,
trebuie să-și fi pierdut sensibilitatea.

Înainte ca glasul să poată vorbi în
prezența Maeștrilor, trebuie să fie inca-
pabil să rănească.

Înainte ca sufletul să poată sta în
picioare în prezența Maeștrilor, picioa-
rele trebuie să-i fie spălate în sângele
inimii.

1. Ucide ambiția⁽¹⁾.
2. Ucide dorința de a trăi.
3. Ucide dorința de bunăstare și confort.
4. Lucrează așa cum o fac cei ambițioși.

Respectă viața așa cum fac cei care o doresc.
Fii fericit asemenea celor care trăiesc pentru
fericire.

Caută-ți în inimă rădăcina răului și distruge-o. Ea trăiește, fecundă, în inima discipolului devotat ca și în inima omului însuflețit de dorințe. Numai omul puternic o poate distruge. Oamenii slabi trebuie să-i aștepte creșterea, dezvoltarea și moartea. Și este o plantă care trăiește și se dezvoltă de-a lungul timpului. Înflorește când omul a acumulat nenumărate existențe. Cel care vrea să pășească pe Cărarea Puterii trebuie s-o smulgă din inima lui. Inima va sângera atunci și viața omului va părea complet distrusă. Această încercare trebuie să fie suportată mai devreme sau mai târziu; poate să apară de la prima treaptă a scăării primejdioase care duce la Cărarea Vieții sau să întârzie până la ultima. Dar nu uita, discipule, că trebuie să fie suportată și concentrată asupra acestei sarcini toate energiile sufletului. Nu trăi nici în prezent, nici în viitor, ci în eternitate. Această neghină uriașă nu poate înflori acolo, căci această pată pe existență este înlăturată chiar de atmosfera gândirii eterne.

(1) Ambiția este prima dintre slăbiciunile noastre, marea ispăitoare a omului care se ridică deasupra semenilor săi. În forma sa cea mai simplă, este căutarea unei recompense. Prin ea, oamenii care au inteligență și putere sunt permanent abătuți de la cele mai înalte țeluri. Totuși, este un instructor necesar. Roadele ei au gust de țărână și cenușă. Asemenea morții și izolării departe de ceilalți, ea îi arată în cele din urmă omului că a lucra pentru sine înseamnă a merge spre dezamăgire. Dar, deși această primă regulă pare foarte simplă și ușoară, nu trece foarte repede la următoarea. Căci viciile omului obișnuit suferă o transformare subtilă și reapar sub un aspect diferit în inima discipolului. E ușor să spunem; „Eu nu voi fi ambițios”. Dar e mai greu să spunem: „Când maestrul va citi în inima mea, o va găsi pură”. Artistul sincer, care lucrează din iubire pentru opera lui, este uneori angajat mai ferm pe calea cea bună decât ocultistul care își imaginează că s-a detașat de interesul de sine, dar care, în realitate, n-a făcut decât să împingă puțin mai departe limitele experienței și ale plăcerii și să-și îndrepte interesul spre lucrurile care îi oferă un orizont mai larg vieții sale. Același principiu se aplică la celelalte două reguli aparent la fel de simple. Meditează la ele și nu te lăsa înșelat de inima ta. Căci acum, când te afli în prag, o greșeală se poate corecta. Dar, dacă o iei cu tine, va crește până va da roade, doar dacă n-o distrugi cu prețul unei crude suferințe.

5. Ucide orice sentiment de separabilitate⁽²⁾.

6. Ucide dorința de senzație.

7. Ucide foamea de creștere.

8. Totuși, rămâi singur și izolat, deoarece nimic din ce are corp, nimic din ce este conștient de separare, nimic din ce este în afara eternului nu-ți poate veni în ajutor. Învață lecția senzației și observ-o, pentru că numai așa vei putea să abordezi știința cunoașterii de sine și să pășești cu fermitate pe prima treaptă a scării. Să crești așa cum crește floarea, inconștientă, dar dorind cu ardoare să-și deschidă sufletul spre atmosferă. Tot așa trebuie să te grăbești și tu să-ți deschizi sufletul spre etern. Dar eternul trebuie să-ți scoată la iveală forța și frumusețea, nu dorința de a crește, căci, în primul caz, te dezvolți în splendoarea purității tale, în al doilea, devii tot mai insensibil prin dorința de a dobândi o statură personală.

(2) Să nu-ți închipui că poți să te izolezi de omul rău sau de cel fără judecată. Ei sunt *tu însuși*, chiar dacă într-o măsură mai mică decât prietenul sau maestrul tău. Dar, dacă lași să crească ideea de separabilitate între tine și un lucru sau o oarecare persoană rea, vei crea în acest fel o karma pe care o vei lega de acest lucru sau de această persoană până în ziua în care sufletul tău va recunoaște că nu poate să se izoleze. Nu uita că păcatul și oprobriul lumii sunt păcatul și oprobriul tău, căci faci parte din

Resp

această lume. Karma ta este trainic întrețesută cu marea karmă. Și, înainte de a putea ajunge la cunoaștere, va trebui să treci prin toate locurile, curate sau impure. Nu uita că veșmântul murdar, al cărui contact îți produce dezgust, ar fi putut să-ți aparțină ieri sau poate fi al tău mâine. Și, dacă îți întorci ochii de la el cu silă, se va atașa și mai strâns de tine când îți va fi aruncat pe umeri. Omul care se fălește cu virtutea lui își pregătește un pat de noroi. Abține-te pentru că este bine să te abții, nu ca să-ți păstrezi puritatea personală.

REGULILE 9-12

9. Nu dori decât ce e în tine.

10. Nu dori decât ce e dincolo de tine.

11. Nu dori decât ce e inaccesibil.

12. Căci în tine se află lumina lumii, singura lumină ce poate fi răspândită pe Cărare. Dacă nu ești capabil s-o percepi în tine, e inutil s-o cauți în altă parte. Este dincolo de tine căci, atunci când ajungi la ea, ți-ai pierdut eul. Este inaccesibilă pentru că se depărtează la infinit. Vei intra în lumină, dar niciodată nu vei atinge flacăra.

REGULILE 13-16

13. Dorește puterea cu ardoare.
14. Dorește pacea cu fervoare.
15. Dorește posesiunile mai presus de orice.
16. Dar aceste posesiuni trebuie să-i aparțină numai sufletului curat și, în consecință, tuturor sufletelor curate, în mod egal. Ele nu vor fi deci proprietatea specială a Totului decât în ziua în care acest Tot va fi Unu. Năzuiește cu ardoare la posesiunile pe care numai sufletul curat le poate deține, înainte de a fi în măsură să acumulezi bogății pentru acest spirit colectiv de viață, pentru această unitate care, numai ea, este singurul tău eu adevărat. [Pacea pe care o vei dori este acea pace sacră pe care nimic n-o poate tulbura și unde sufletul crește asemenea florii sfinte în lagunele tăcute.] Și puterea la care trebuie să năzuiască discipolul este cea care îl va face să pară nimic în ochii oamenilor.

REGULILE 17-20

17. Caută calea⁽³⁾.
18. Caută calea retrăgându-te în interior.
19. Caută calea înaintând cu îndrăzneală în afară.
20. Nu te mulțumi s-o cauți pe o singură direcție. Există pentru fiecare temperament un

drum ce pare mai atrăgător decât altul. Dar Calea nu poate fi găsită numai prin devoțiune, nici numai prin contemplare religioasă, nici prin progres înflăcărat, nici prin sacrificiul de sine în muncă, nici prin studierea sânguincioasă a vieții. Niciunul dintre aceste drumuri nu poate, singur, să-l ajute pe discipol să urce mai mult de o treaptă. Pentru formarea scării este nevoie de toate treptele. Viciile omului devin, unul câte unul, trepte ale scării, pe măsură ce sunt depășite. Virtuțile sunt și ele trepte necesare de care omul nu se poate lipsi în niciun fel. Deși ele creează o atmosferă plăcută și un viitor fericit, sunt inutile dacă există singure. Întreaga natură a omului trebuie utilizată cu înțelepciune de cel care dorește să pășească pe Cale. Fiecare om este pentru el însuși, într-un mod absolut, Calea, Adevărul și Viața. Dar nu este cu adevărat toate acestea decât dacă își înțelege întreaga individualitate și, prin forța voinței sale spirituale treze, își dă seama că această individualitate nu este el însuși, ci un lucru pe care l-a creat cu greu pentru propriul uz și grație căruia își propune, pe măsură ce creșterea îi dezvoltă lent înțelegerea, să ajungă la viața care transcende individualitatea. Când știe că acesta este motivul pentru care există viața sa separată, minunată și complexă, atunci și numai atunci se află pe Cale.

Caut-o cufundându-te în profunzimile misterioase și strălucitoare ale ființei tale